

The background is a vibrant, abstract painting. It features a central path or stream that curves through a landscape. The colors are primarily greens, yellows, and oranges, with some reds and browns. There are many small, dark green shapes scattered throughout, resembling leaves or small trees. In the foreground, there is a large, stylized tree with a thick trunk and several long, thin branches. The overall style is expressive and artistic.

Το δέντρο είναι που βλέπει

Οικολογική Ιστορία για Παιδιά

Κέντρο Περιβαλλοντικής Εκπαίδευσης Καλαμάτας
Καλαμάτα 2008

Με

Ώρα για δράση!

Το δέντρο είναι που βλέπει

Οικολογική Ιστορία για παιδιά

Η παρούσα έκδοση δημιουργήθηκε από τους εκπαιδευτικούς (Π/θμιας & Δ/θμιας εκπ/σης) που συμμετείχαν στο τριήμερο βιωματικό σεμινάριο - εργαστήριο με τίτλο: «Καταναλωτισμός & Περιβάλλον - Πηγή δημιουργικής γραφής & έμπνευσης», που οργανώθηκε και πραγματοποιήθηκε στο Κ.Π.Ε. Καλαμάτας το Φεβρουάριο του 2007. Συντονιστές - εισηγητές εργαστηρίων ήταν συγγραφείς και εικονογράφοι παιδικών βιβλίων.

Επιμέλεια έκδοσης:

Οι εκπαιδευτικοί της παιδαγωγικής Ομάδας του Κ.Π.Ε.Κ. Σίση Πλακονούρη, Βασιλική Ηλιοπούλου, Δήμητρα Βάγια, Κασσιανή Θεοδωρακάκου, Λίλιαν Καραβά, Γιώργος Πανταζόπουλος, Ελένη Στραβάκου.

Συντονιστής εργαστηρίου γραφής: Φωτεινή Φραγκούλη

Συντονιστής εργαστηρίου εικονογράφησης: Φωτεινή Στεφανίδη

Μέλη της ομάδας συγγραφής και εικονογράφησης:

Βλάχου Βασιλική
Γεωργοπούλου Αθανασία
Καραβά Λίλιαν
Καρυστινού Σοφία
Κόκκαλη Σταυρούλα
Κουτρούλη Ελένη
Μαυρούλης Παναγιώτης
Νικολακοπούλου Χαρά
Οικονομοπούλου Παναγιώτα
Πουλάκου Μαρία
Ρεκούμη Γεωργία – Αντωνία
Σκορδούλια Πηνελόπη
Σπυροπούλου Ελισάβετ
Στραβάκου Ελένη

Εκτύπωση:

Νίκος Κυρτσάκης

Καλλιτεχνική επιμέλεια έκδοσης:

Σταυρούλα Χειλά

Copyright© 2008

Κέντρο Περιβαλλοντικής Εκπαίδευσης Καλαμάτας

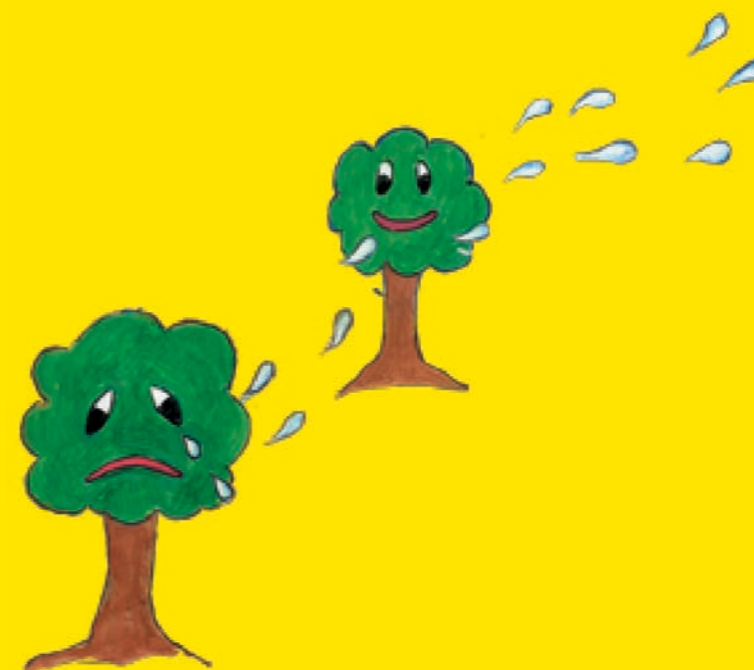
Θουκυδίδου 2 – Καλαμάτα 24 100 Τηλ. - fax: 27210 86147

E-mail: mail@kpe-kal.mes.sch.gr, ιστοσελίδα: <http://www.kpe-kalamatas.gr>

ISBN 978 - 960 - 98456 - 4 - 9

Το δέντρο είναι που βλέπει

Οικολογική Ιστορία για παιδιά

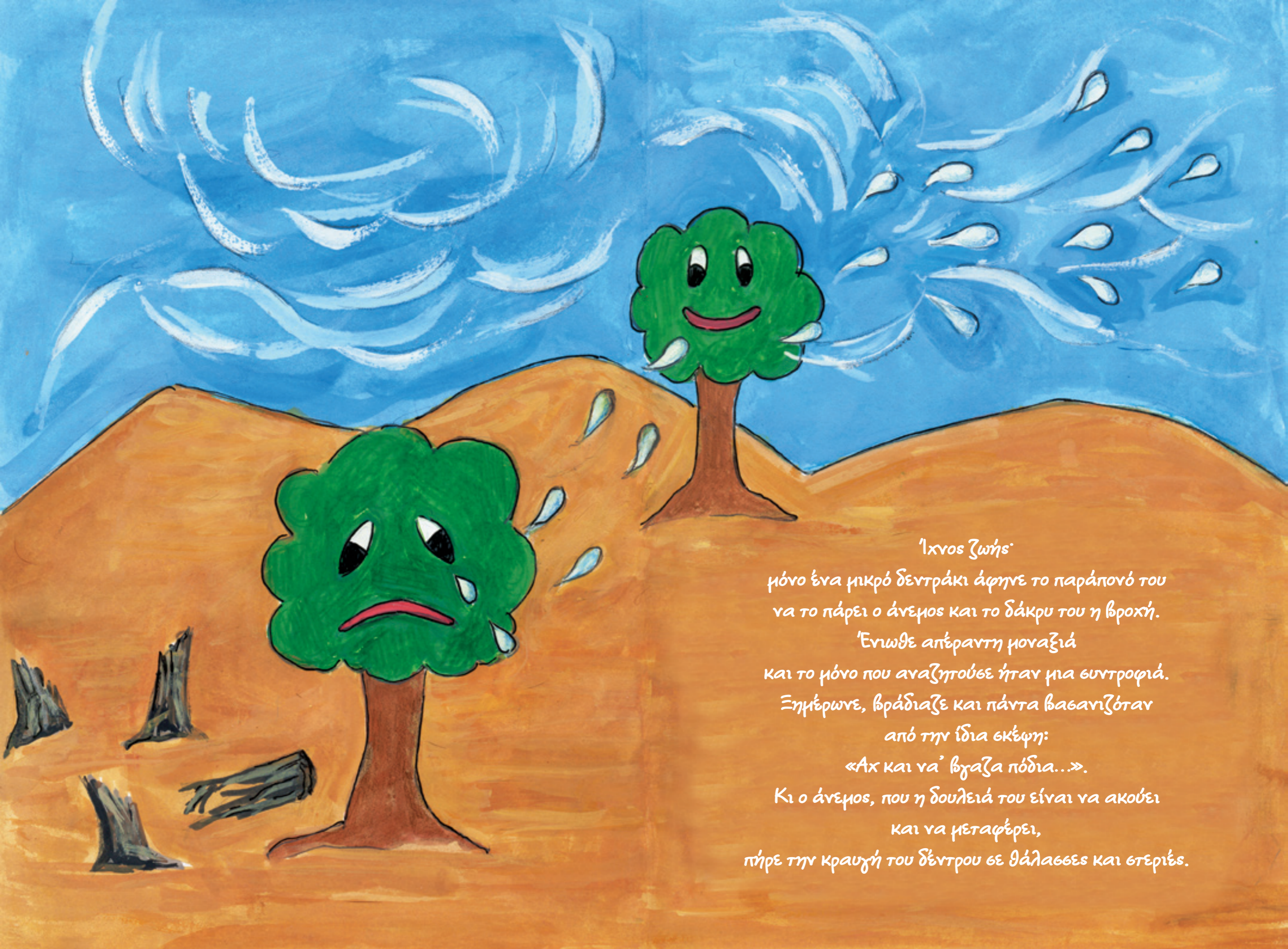

Μ
ταν κάποτε ένας τόπος σε μια χώρα
μακρινή – μπορεί και κοντινή –
που τον έλεγαν Τηλεθώσα.

Τι ειρωνεία!
Ο τόπος να είναι ξερός και το όνομά του
να θυμίζει φως,
ζωή και βλάστηση πυκνή.

Εκεί ήταν πάντοτε Φθινόπωρο
ακόμα και μέσα στην καρδιά της Άνοιξης.
Τα ζώα τον απέφευγαν και τα πουλιά πετούσαν μακριά.
Όσο για τους ανθρώπους, πάει καιρός
που είχαν φύγει.
Τρομαχτικός ο ήχος της βιωπής που επικρατούσε.

Ίχνος ζωής

μόνο ένα μικρό δεντράκι άφηνε το παράπονό του
να το πάρει ο άνεμος και το δάκρυ του η βροχή.

Ένωθε απέραντη μοναξιά
και το μόνο που αναζητούσε ήταν μια συντροφιά.

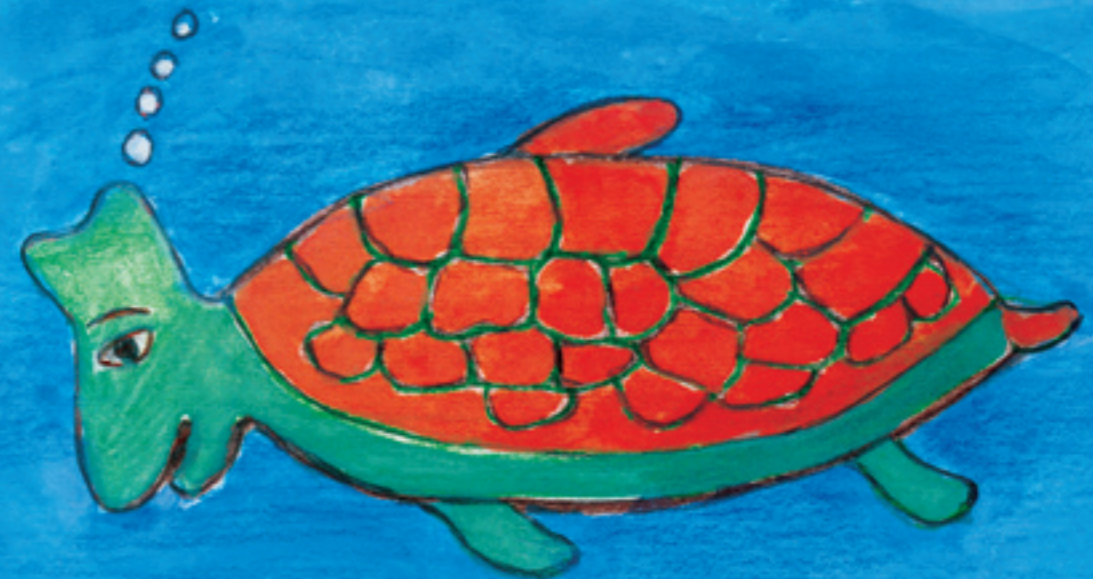
Ξημέρωνε, βράδιαζε και πάντα βαβανιζόταν
από την ίδια εκέψη:

«Αχ και να' βγαζα πόδια...».

Κι ο άνεμος, που η δουλειά του είναι να ακούει

και να μεταφέρει,

πήρε την κραυγή του δέντρου σε θάλασσες και στεριές.

Η μόνη που ενδιαφέρθηκε ήταν μια χελώνα,
που τυχαία περνούσε.
«Εγώ που μπορώ και να κολυμπώ και να περπατώ,
τρέχω να προφτάσω να το πω»,
είπε στον ιππόκαμπο.

Τ' άκουσε κι ένας ιππόκαμπος,
ανήσυχος και με ενδιαφέρον για τη ζωή,
που όλο έβγαζε το κεφαλάκι του έξω από το νερό
για να τα βλέπει και να τ' ακούει όλα,
και είπε: «Ώρα για δράση».

Το φώναζε στα ψάρια, αλλά, εκείνα βυθόν ηγόρασαν.
Εποίησαν ειρήνη ιχθύος.

Βγήκε λοιπόν στη βερίά,
μετά από μακρινό ταξίδι και τι να δει...

Παραλία εκουπιδότοπος, βακούλες, μπουκάλια, αποτρίχα.
Φρίκη!

Στο πέραςμά της μια βακούλα μπερδεύεται
στα πόδια και στο κεφάλι της,
δυσκολεύεται η αναπνοή της,
κινδυνεύει να πηχεί.

Προπαθεί, παλεύει. Σκούρα τα πράγματα.

Ξαφνικά...
ένα χέρι την ξαναβγάζει στο φως.

Ήταν ο μικρός Σωτήρης...

- Σ' ευχαριστώ. Μου έσωσες τη ζωή!
- Πώς βρέθηκες εδώ; ρώτησε το παιδί.
- Έχω αποστολή. Ήρθα να σας ενημερώσω ότι το μικρό δεντράκι κινδυνεύει.
- Όμως δε κάθηκαν όλα, αρκεί κάποιος να νοιαστούν...

- Εχώ, είπε ο Σωτήρης, εχώ νοιάζομαι...
- Πες το όπου μπορείς...
- Καλά λοιπόν, από μένα θα το μάθει όλη η πόλη.
- Κι εχώ συνεχίζω το ταξίδι μου, είπε η χελώνα φεύγοντας.

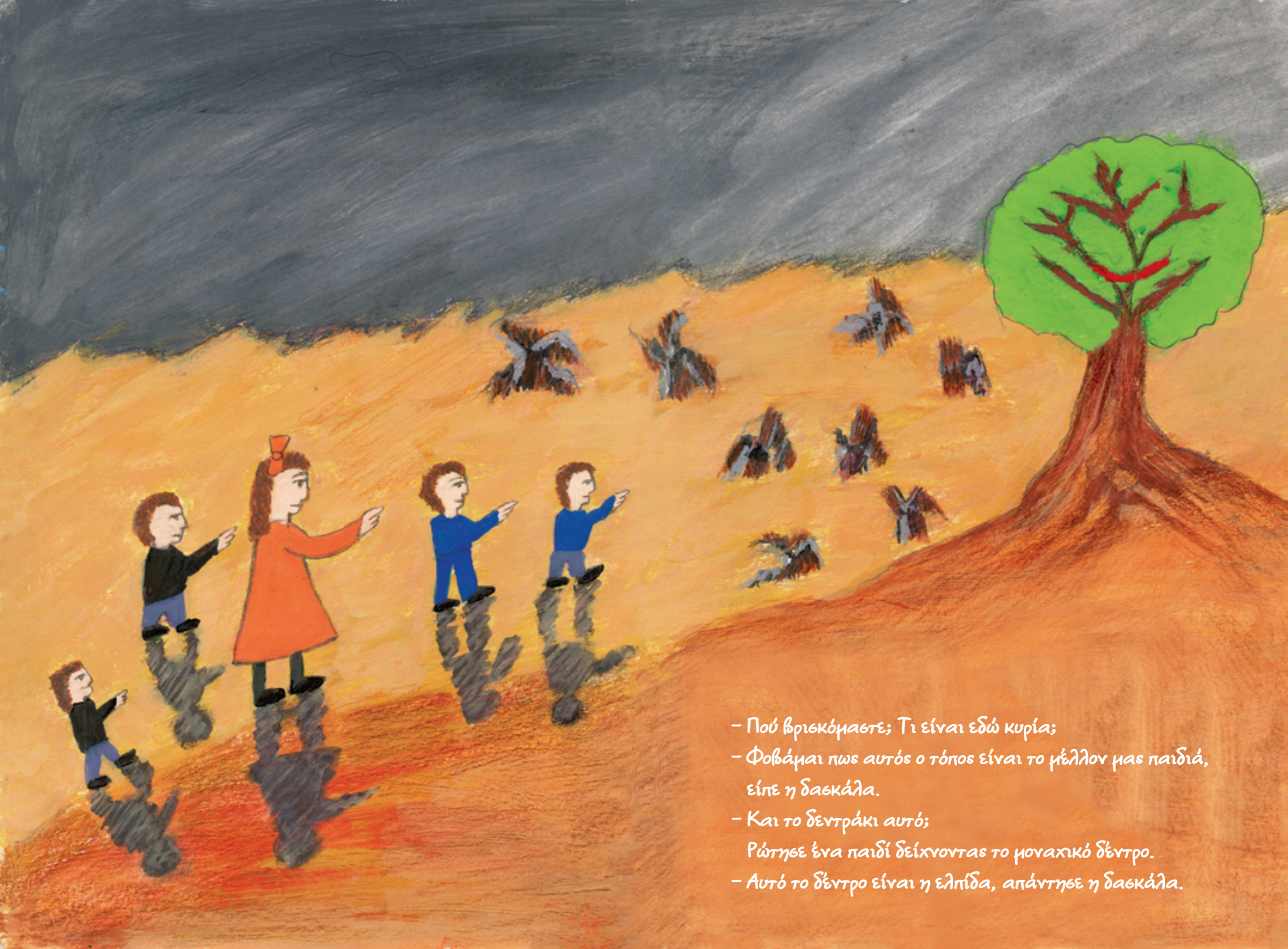

Το παιδί έτρεξε και το είπε στους μεγάλους,
μα κανείς δεν του έδωσε σημασία.
Όλοι είχαν άλλες δουλειές.

Μόνο ανάμεσα στα παιδιά χινόταν βούουρο.
Έτσι έφτασε και στ' αυτιά της δασκάλας!

Η δασκάλα μαζί με τα παιδιά αποφάσισαν να προχωρήσουν
αφήνοντας πίσω τους θορύβους, καυσαέρια και πολύ πολύ
τσιμέντο και πολλή πολλή βρωμιά. Αντί όμως να βυταντήσουν
την ομορφιά της φύσης, βρέθηκαν στην απέραντη ερημιά.

- Πού βρισκόμαστε; Τι είναι εδώ κυρία;
- Φοβάμαι πως αυτός ο τόπος είναι το μέλλον μας παιδιά, είπε η δασκάλα.
- Και το δέντράκι αυτό;
- Ρώτησε ένα παιδί δείχνοντας το μοναχικό δέντρο.
- Αυτό το δέντρο είναι η ελπίδα, απάντησε η δασκάλα.

Τότε ακούστηκε μια φωνή.

- Ακριβώς, Έτσι είναι. Σας περίμενα.
- Ποιος είσαι εσύ; Ξαφριάστηκαν τα παιδιά!!!
Τι κάνεις εδώ; Πώς ήρθες;

Τα παιδιά άρχισαν να τραγουδούν
και ο άνεμος το πήρε
το τραγούδι τους,
το δυνάμωσε και το ταξίδεψε παντού.

- Είμαι ένας ποιητής,
από έναν τόπο μακρινό, μπορεί και κοντινό.
Το πουλί του παραμυθιού που πάντα αλήθεια λέει,
μου έδειξε το δρόμο.
Είμαι καιρό εδώ και ειχοτραγουδώ
στο μικρό δέντράκι για να μένει ζωντανό.
Ελάτε όλοι μαζί να γίνει το τραγούδι μου πιο δυνατό!

Και τότε έγινε κάτι θαυμαστό!!!

Μικρά βλαστάρια άρχισαν να φυτρώνουν
και να ψηλώνουν τριχύρω.
Το μικρό δέντρο θέριαψε!
«Επιτέλους, βρήκα παρέα.
Το όνειρό μου έγινε πραγματικότητα».

Έτσι ο ξερότοπος μεταμορφώθηκε σε κληρότοπο!
Ακούστηκε ζανά το κελάηδημα των πουλιών
και το θρόισμα των φύλλων!
Τα ζώα είμωσαν όπως παλιά: το νερό κύλησε στ' αυλάκι...

Οι μεγάλοι μαγεύτηκαν απ' τ' αρώματα,
τα χρώματα και την ομορφιά
που είχαν ξεχάσει!
Θυμήθηκαν εικόνες και μυρωδιές
των παιδικών τους χρόνων
και αποφάσισαν ν' αλλάξουν τρόπο ζωής και συνήθειες
για να σωθούν!

Άρχισαν λοιπόν να τραγουδούν όλοι μαζί.
Να αγκαλιάζουν τα δέντρα,
να ακουμπούν τα μάγουλά τους στον κορμό τους!
Να πλέκουν τα χέρια τους στα κλαδιά...
τα κλαδιά λύγισαν από ευχαρίστηση...

Και ο ποιητής είπε με ειχουριά:
« Να ακούτε πάντα το δέντρο.
Πολλές φορές ο καρπός είναι τυφλός.
Το δέντρο είναι που βλέπει*... »

* Rene Char «... Το δέντρο είναι που βλέπει»

Ώρα για δράση!

Στη χώρα της σιωπής,
το φως, ο αέρας και η ζωή έφυγαν κυνηγημένοι.
Κάποιος κλαίει.

Τα δάκρυά του, μικρές σταγόνες βροχής,
μαλακώνουν την καρδιά της γης
και φέρνουν πίσω τον αέρα.

Υπάρχει ελπίδα;
Ένα δεντράκι τρυφερό και μόνο παρακαλάει.
Είναι το δέντρο που βλέπει.

Υπουργείο Εθνικής Παιδείας & Θρησκευμάτων
Περιφερειακή Διεύθυνση Πελοποννήσου
Κέντρο Περιβαλλοντικής Εκπαίδευσης Καλαμάτας

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΕΘΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΕΙΔΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΔΙΑΔΙΚΡΕΤΙΚΕΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ

ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΝΩΣΗ
ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΛΟΓΙΕΣ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΤΑΜΕΙΟ

Η ΠΑΙΔΕΙΑ ΣΤΗΝ ΚΟΡΥΦΗ
Επιχειρησιακό Πρόγραμμα
Εκπαίδευσης και Αρχικής
Επαγγελματικής Κατάρτισης